

ואנא נוטרה את הפרמים, משלח ופשיט ענפין
לכל אתון, ומגיואי אתתקנו. ואות שלי
לא אושיטנא ביה ענפין, ובגין כך אל תראוני,
לא תוכלון לאסתכלא בי, ולאעלא בגויאי.

וכר דא, בגין דאיהי ה"א אתכלילא בייחודה
לסלקא לעילא, ולא אצטריכא לאעלא
ולאכללא בגויה.

בר איהי בייחודא דילה, נקודה פנימאה גו
אוכלוסהא. וכל אוכלוסהא בתיאובתא
לאתקרבא לגבה. וכיון דאיהי אמרת דא, איהי
סלקא ואתטמרא מנייהו, לאשתעשעא
לעילא. פיון דסלקא, ושבקו לה אוכלוסהא.
דהא דא קשיא לה, בגין דלא שבקו לה
אוכלוסהא, ואפילו רגעא חדא. וכד
איהי באת דא, אתכלילת בגויה בייחודא,
ואמרת דא, כדין אוכלוסהא שבקין לה בעל
כרחייהו, ואיהי אשתמיטת מנייהו, וסלקא
לעילא. פיון דסלקא לעילא, אמרת לגבי
רחימה, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'.

חדו רבי שמעון, ואמר אי ניחא ליה למר,
מאן דשרי מלה, ליסיים. דהואיל וחדוה
דילי במלין דמר, במאי דשרי ליסיים. אמר
ליה, ר', מליך דמתחקקין ומתגלפין לעילא,
הוי אימא בקדמיתא. מילי דמתחקקין
ומתגלפין לתתא, אימא לבתר, ואת פתח פומך
ויגהרון מילך.

פתח רבי שמעון ואמר, הגידה לי שאהבה
נפשי וגו'. הא אתערנא, בכל אתר
דכתיב הגד, הגיד, ויגד, פולהו מלי דאגדה
אינון, ואית לאסתכלא בהו. והכא כתיב
הגידה לי, רזא דחכמתא איהו.

ואי תימא הא סגיאין אינון באורייתא, דלית
בהו רזא דחכמתא, פגוונא דכתיב, (ש"א י

ואני נוטרה את הפרמים, משלח ופשיט ענפין,
ומתוכי התקנו. והאות שלי לא
הושטתי בה ענפים, ומשום כך
אל תראני, לא תוכלו להסתכל
בי ולהכנס לתוכי.
וכר זה, משום שהה"א נכללה
ביחודיה לעלות למעלה, ולא
הצטרפה להכנס ולהכלל לתוכה.
רק שהיא ביחוד שלה, נקדה
פנימית בתוך אוכלוסייה. וכל
אוכלוסייה בתשוקה להתקרב
אליה. וכיון שהיא אמרת את זה,
היא עולה ומסתפרת מהם
להשתעשע למעלה. פיון
שעולה, ועוזבים אותה
אוכלוסייה.

שחרי זה קשה לה, משום שלא
עזבו אותה אוכלוסייה ואפלו רגע
אחד. וכשהיא עם האות הו',
נכללת בתוכה ביחוד ואמרת את
זה. אזי אוכלוסייה עוזבים אותה
בעל כרחם, והיא מתחמקת מהם
ועולה למעלה. וכיון שעולה
למעלה, אמרת לאהובה, (שיר א)
הגידה לי שאהבה נפשי וגו'.

שמוח רבי שמעון. אמר, אם נוח
לו למר, מי שהתחיל הדבר -
שיסיים. שהואיל ושמחה שלי
בדברי מר, במה שהתחיל -
שיסיים. אמר לו, רבי, דבריד
שנחקקים ונגלפים למעלה, הוה
אומר בראשונה. דברי שנחקקים
ונגלפים למטה, אמר לאחר מכן,
ואתה פתח פיך ויאירו דבריד.

פתח רבי שמעון ואמר, הגידה
לי שאהבה נפשי וגו'. הרי הערנו,
בכל מקום שכתוב הגד, הגיד,
ויגד - כלם הם דברי אגדה, ויש
להסתכל בהם. וכאן כתוב הגידה
לי, זהו סוד של החכמה.

ואם תאמר, הרי רבים הם בתורה
שאין בהם סוד של חכמה,
כפתיב (שמואל א-ט) הגד הגיד לנו

פי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו - אפלו אלה היו בסוד החכמה. שאלמלא היו בסוד החכמה, מאיפה ידע שמואל אם נמצאו ואם לא? דבר המלוכה - חכמה עליונה היא למעלה ולמטה, הסודות של הקדוש ברוך הוא.

הגידה לי שאהבה נפשי. כתיב (בראשית א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו'. פשעלה ברצון הקדוש ברוך הוא לברא ארץ, לקח מהשילג שפתת פסא הפכוד, וזרק אותו לתוך המים, והקפיא אותו שם, והיתה הארץ קפואה בתוך המים וטמונה שם, והיתה תוך חשכה בקרירות.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, שהרי אותם המקורות הושיטו והשפיעו מים למעלה, למקום של יסוד המלך העליון, אזי הארץ שהיתה טמירה בתוך מטה, התקשטה והתפקנה להראות. שאם לא התפקן המקום הזה, הארץ לא היתה נראית. שהמקום הזה לא התפקן בשפע של המים העליונים, רק לתת לנקה.

וכשהוא התפקן אליה, אזי ותראה היבשה, ותראה בקשויטה. מכאן שלא תתראה אשה בקשויטה ובתקונייה, רק כשהיא עם בעלה, אזי תראה ותתפקן כראוי.

או (ש) ויקרא אלהים ליבשה ארץ. יבשה היתה בראשונה, שאין לה מראה ודמות לעשות פרות ותולדות, כיון שהתפקנה עם בעלה, מיד נקראת ארץ. מקום המתקן לעשות פרות ותולדות.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, אזי כל חדרה וכל שמחה וכל

הגד הגיד לנו פי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו. אפילו הני ברזא דחכמתא הו, דאלמלא הו ברזא דחכמתא, מנא ידע שמואל אי אשתפקן אי לא. דבר המלוכה, חכמתא עילאה היא לעילא ותתא, ורזין דקודשא בריך הוא. (דף 19 ע"ב)

הגידה לי שאהבה נפשי. כתיב, (בראשית א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו', פד סליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברא ארעא, נטיל מתלגא דתחות פורסייא יקריה, וארמיה לגו מיא, ואקפייה תמן, והות ארעא גלידא גו מיא, ואתטמרת תמן, והות גו חשוכא בקרירות.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, דהא אינון מקורין אושיטו ואנגידו מיין מעילא, לאתר דיסודא דמלפא עילאה. פדין ארעא דהות טמירא גו תתא, אתקשטת ואתפקנת לאתחזאה. דאי לא אתפקן האי אתר, ארעא לא אתחזיאת. דהאי אתר לא אתפקן בנגידו דמיין עילאין, בר למיתן לנוקבא.

וכד איהו אתפקן לגבה, פדין ותראה היבשה, ותראה בקישויטהא. מכאן דלא תתחזי אתתא בקישויטהא ובתיקונייהא, בר פד איהי בבעלה, אזי תראה ותתפקן פדקא יאות.

כדין ויקרא אלהים ליבשה ארץ (בראשית א ו), יבשה הוה בקדמיתא, דלית לה חיזו ודיוקנא למעבד פירין ואיבין, כיון דאתפקנת בבעלה, מיד נקראת ארץ, אתר מתפקנת למעבד פירין ואיבין.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, פדין כל חדרה וכל

תקוין התפקון. פינן שְפֵל תקוין התפקון, אזי עולה לזכר, והיא אומרת הגידה לי שאֲהֶבָה נפְשִי איכה תרְעָה איכה תרְבִיץ בפְּהָרִים. איכה תרְעָה איכה פְּעָמִים, רמז על שני חרְבָנוֹת, חרְבֵן בֵּית ראשון וחרְבֵן בֵּית שְׁנִי.

ומשום כִּן איכה תרְעָה - בְּחָרְבֵן הָרֵאשׁוֹן. איכה תרְבִיץ - בְּחָרְבֵן הַשְּׁנִי. שֶׁהִנֵּה שִׁמְחָתְנוּ טוֹבָה וְיִפָּה, וּבְתוֹךְ הַשְּׂמִיחָה הָיוּ יֵשׁ לִי לְבָבוֹת עַל שְׁנֵי הַמְקַדְּשִׁים - אֶחָד הַמְקַדֵּשׁ הָעֲלִיוֹן, וְאֶחָד הַמְקַדֵּשׁ הַתַּחְתּוֹן.

שְׁלֵמָה אֲהִיָּה כְּעֶטְיָה (שיר א) - אִם לֹא הַפְּעָמִים הִלְלוּ שְׁאֵנִי עֲתִידָה לְקַרֵּא אִיכָה. שְׁלֵמָה אֲהִיָּה - בְּשִׁלּוֹם אֲהִיָּה בְּלִי גְלוֹת כָּלֵל. בְּשִׁלּוֹם עִם בְּנֵי לְמִטָּה. כְּעֶטְיָה - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א-כח) וְהוּא עֶטָה מְעִיל. אֲהִיָּה מְעֶטְפָת בְּעֶטְוֹף שֶׁל הַקֹּדֶשׁ הָעֲלִיוֹן, שֶׁהוּא הַשֵּׁם הַקֹּדֶשׁ י"ה. שְׁלֵמָה אֲהִיָּה - בְּשִׁלּוֹם אֲהִיָּה בְּכָל הַשְּׁלֻמוֹת הָעֲלִיוֹנָה. כְּעֶטְיָה - כְּעוֹטָה י"ה, לְהִיּוֹת בְּכָל הַשְּׁלֻמוֹת הָעֲלִיוֹנָה. עַל עֲדָרֵי חֲבֵרִיךָ - אֵלֶּיךָ הַדְּרָגוֹת הַקֹּדֶשׁ שֶׁל כָּלֵם, כְּמוֹ שְׁלֵמָה עֲלֶיהָ.

אֲזִי הוּא מְשִׁיב אֲלֵיךָ, וּמִתְחִיל מִהַדְּבָר הַזֶּה, שֶׁהוּא הָאֲחֵרוֹן מִן הַשְּׁבַח הַזֶּה, וְאֹמֵר, אִם לֹא תִדְעִי לֵךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים. אִם אַתְּ לֹא יוֹדַעַת פְּעָמִים אִיכָה אִיכָה לְמָה הֵם? - צְאִי לֵךְ, צְאִי וּרְאִי בְּעַקְבֵי הַצֹּאן, עַל מָה יִהְיֶה חֲרָבֵן בֵּית ראשון וּבֵית שְׁנִי. תִּדְעַ עַל מָה - עַל מִשְׁכָּנוֹת הָרַעִים, שֶׁהָרִי עֲתִידִים לְכַטֵּל תוֹרָה בְּבֵית ראשון וּבְבֵית שְׁנִי.

הַגִּידָה לִי שְׂאֲהֶבָה נִפְשִׁי - אַתְּ אֲהוּבָת נִפְשִׁי, הַגִּידָה לִי בְּסוּד הַחֲכָמָה אִיכָה תרְעָה, אִם אַתְּ תרְעִי כְּנִגְדִי, לְהִיּוֹת אֲנִי אֵלֶיךָ

חִידוֹ וְכָל תִּיקוּנָא אֲתַתְּקֵן. פִּינֵן דְּכָל תִּיקוּנָא אֲתַתְּקֵן, כְּדִין סְלֵקָא לְגַבֵּי דְכוּרָא, וְאִיְהִי אֲמִרַת הַגִּידָה לִי שְׂאֲהֶבָה נִפְשִׁי אִיכָה תרְעָה אִיכָה תרְבִיץ בְּפְהָרִים. אִיכָה אִיכָה תרִין זְמַנִּין, רְמִז עַל שְׁנֵי חֲרָבָנִין, חֲרָבֵן בֵּית ראשון וְחֲרָבֵן בֵּית שְׁנִי.

וּבְגִין כִּן, אִיכָה תרְעָה, בְּחָרְבֵן קְדָמָא. אִיכָה תרְבִיץ, בְּחָרְבֵן תְּנִינָא. דְּהָא חֲדוּה דִּילָן טַב וְיָאוֹת, וּבְגוֹ חֲדוּה דָּא אִית לִי לְבַכְיָא עַל תְּרֵי מְקַדְּשֵׁי, חַד מְקַדְּשָׁא עֲלָא, וְחַד מְקַדְּשָׁא תַתָּא.

שְׁלֵמָה אֲהִיָּה כְּעֶטְיָה, אִי לָאו הִנֵּי תְרִי זְמַנִּי דְאַנָּא זְמַינָא לְמַקְרִי אִיכָה. שְׁלֵמָה אֲהִיָּה, בְּשִׁלּוֹם אֲהִיָּה בְּלֹא גְלוּתָא כָּלֵל. בְּשִׁלּוֹם עַל בְּנֵי לְתַתָּא. כְּעֶטְיָה, כְּמָה דְאַתְּ אֹמֵר, (ש"א כח יד) וְהוּא עֶטָה מְעִיל. אֲהִיָּה אֲתַעֲטָפָא בְּעִיטוּפָא דְקוּדְשָׁא עֲיֻלָּא, דְּאִיְהוּ שְׂמָא קְדִישָׁא י"ה. שְׁלֵמָה אֲהִיָּה, בְּשִׁלּוֹם אֲהִיָּה בְּכָל שְׁלִימוֹ דְלְעִילָא. כְּעֶטְיָה: כְּעוֹטָה י"ה, לְמַהוּי בְּכָל שְׁלִימוֹ עֲיֻלָּא. עַל עֲדָרֵי חֲבֵרִיךָ, אֵלֶּיךָ הַדְּרָגִין קְדִישִׁין דְכוּלָּהוּ, כְּפִינָא דְלְעִילָא.

כְּדִין אִיְהוּ אֲתִיב לְגַבְהָ, וְשָׂרִי מִן מְלָה דָּא, דְּאִיְהוּ בְּתַרְאָה מִן הָאִי שְׁבַחָא, וְאֹמֵר, אִם לֹא תִדְעִי לֵךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים, אִם אַתְּ לֹא יוֹדַעַת תְּרִין אִיכָה אִיכָה לְמַאי נִינְהוּ. צְאִי לֵךְ, פּוֹקִי וְחַמֵּי בְּעַקְבֵי הַצֹּאן, עַל מָה יִהְיֶה חֲרָבֵן בֵּית ראשון וּבֵית שְׁנִי. תִּנְדַּע עַל מָה. עַל מִשְׁכָּנוֹת הָרַעִים, דְּהָא זְמַינִין לְבַטְלָא אורִיָּתָא, בְּבֵית ראשון וּבְבֵית שְׁנִי.

הַגִּידָה לִי שְׂאֲהֶבָה נִפְשִׁי, אַתְּ רַחֲמָא דְנִפְשָׁאִי, הַגִּידָה לִי בְּרָזָא דְחֲכָמָתָא, אִיכָה תרְעָה, אִי כְּדִין תְּרַעִי אַנְתְּ לְקַבְּלִי, לְמַהוּי אֲנָא גַבְךָ בְּחֲדוּהָ, וּלְמַהוּי עִמָּךְ. דְּהָא בְּזַמְנָא דְאַהֲא